

02 — ... JA SAM UZ TEBE

Postoji mnogo načina da se sudbina ispriča, ali samo jedan da se ona proživi. Od svih silnih mogućnosti, jednu znam zasigurno: Miroslav je bio srećan tog jutra.

Zapravo je bio srećan već danima, ali malo ko je to prepoznao. Ako išta, roditelji su brinuli za njega tih dana, jer primetili su da je odsutan u mislima, neodlučan u pokretima, i preterano strastven u postu, to čak i za strasnu sedmicu. I mada mu nikad ništa nisu branili, niti su mu se ikad ma u čemu usprotivili – Miroslav je oduvek bio odveć zreo i preterano ozbiljan za svoje godine – njegovu odluku o odlasku na litiju su bez mrve oduševljenja dočekali.

Ušće je tako daleko, sumnjičavo su vrteli glavama, ali naravno da nije bilo tako daleko, jer osam stanica podzemnom do Ušća i istih osam u povratku može lako i sitno dete da savlada. *Mi smo ti prestari za takav napor*, molećivo su ga odvrćali, ali Miroslav se na to samo nasmešio, jer on i nije želeo njihovu pratnju, on je odavno već pribavio svoju. *Ne boj se*, odgovorio sam mu, *ja ću biti uz tebe*. Na kraju su

popustili, nevoljno i sa zebnjom u očima, ali popustili su ipak, jer Miroslavu se teško moglo reći *ne*.

Otud se te noći Miroslav probudio srećan, dva sata pre svitanja. Bio je srećan dok je silazio mokrim stepeništem do podzemne stanice, srećan dok je otresao rosu sa kaputa, srećan dok je zurio u reklame i grafite na oronulom zidu stanice, srećan dok je uklanjao mrve i skorele žvake sa plastične klupe a onda ipak odustao od sedanja, da ne uprlja kaput. I kad se stanica dupkom napunila dremljivo sporim ljudima, i kad je voz nečujno uklizao i bešumno raskrilio vrata, Miroslav se sa osmehom na licu uputio do najvećeg prozora u dnu kupea.

Stao sam pored njega i spokojno gledao kako zamišljeno zuri u neonsku prazninu tunela, dlanovima osluškujući pesmu točkova i šina. Da, bio je iskreno srećan moj Miroslav tog jutra, dok je u mislima proživljavao svoju budućnost, svega osam stanica kasnije, na Ušću, gde će na litiju doći i jedna devojka.

A onda ga je čovek silovito udario pesnicom u leđa.

Čovekovo lice je bilo izopačeno u silan urlik – Miroslav taj urlik nije *čuo*, jer Miroslav je od rođenja bio gluvonem, ali ga je jasno *video*

– i oči su mu bile podlivene krvlju i ludilom. U pesnici je stezao pramen sede kose, sa okrvavljenim parčetom kože još prionulim za korenje. Čovekov urlik je iskuljao penu, beličastu i sluzavu, nošenu na hroptajima i kašlju, smrtonosnu izgledom i smradom jednako. Iza njega, njemu slični ljudi su čupali i grizli i grebali i pljuvali jedni druge i vazduh je bio krcat oporim smradom pokolja.

U otkucaju srca u kom je Miroslav nemo zavapio moju pomoć, voz je grunuo iz šina i zaiskrio nagnutom stranom po betonskom zidu, gužvajući se po bokovima poput papirne igračke, dok su mu se stakla redom mrvila u paučinu mlečnih krhotina. Dva poslednja sedišta sam iščupao sa platforme i prevalio na urlajućeg čoveka odsecajući mu noge u kolenima i drobeći mu telo do ramena. Miroslav je tako ostao u uglu, barikadom odvojen od ludila među ljudima koji su se, polako ali sigurno, jedan po jedan ubijali. Mislio sam da će to biti dovoljno, jer na barikadi sam stajao ja, a moja je misija bila da spasem onoga ko to od mene traži.

Ali onda je Miroslav ramenom izvalio skršeno staklo iz prozorskog okna i gipko poput mačke skočio u tunel. Uzalud sam ga dozivao, više me nije čuo, više me nije slušao. Trčao je uza zid kao da

zna kud je naumio, i ja sam ga sledio, jer to sam mu obećao. I kad je naišao na kapiju prastarog stepeništa koje je vodilo u napuštenu stanicu koju niko živ više nije pamtio, molio sam ga da se okane tog prolaza, jer na drugoj strani neće biti ničeg vrednog traženja. Ali Miroslavov strah je tad već bio rika što zaglušuje moj tihi šapat, dok je nemo urlao *otvori otvori molim te otvori*, grozničavo tresući gvozdene šipke obavijene lancem.

I ja sam tu kapiju otvorio, jer moje je bilo da mu molitve uslišim. Rastočio sam lance u rđavu prašinu i Miroslav je sunuo uz memljiv mramor, koracima rasterujući pacove i insekte, i stigao je pod svod praskozorja taman da širom otvorenih očiju pozdravi eksploziju kojom su se zdravi borili protiv bolesnih.

Ostao je zamrznut taj kobni sekund – nejaka crna mrlja naspram blještavog gneva čovečjeg – a onda je silovito bačen natrag u tunel i tu su ga dočekale moje širom raširene ruke. I umro mi je tako na rukama, lica umivenog suzama i očnom vodom, jer ni ja mu nisam mogao dati život, već samo nešto malo sreće pred smrt u okrilju slepe, gluve i neme prave vere.